

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 739/2015
23.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиље М.З., Љ.Ч., С.М. и М.С., све из О., чији је заједнички пуномоћник М.П., адвокат у О., против туженог АД П. из Б.П., кога заступа С.Д., адвокат у Н.С., ради поништаја одлуке, исплате зараде и накнаде штете, одлучујући о ревизији М.З., Љ.Ч. и М.С., изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2785/14 од 19.12.2014. године, у седници већа одржаној 23.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2785/14 од 19.12.2014. године и пресуда Основног суда у Сомбору број П1 236/10 од 24.06.2014. године у делу којим је одбачена тужба тужиља М.З., Љ.Ч. и М.С. са тужбеним захтевом за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа и у делу одлуке о трошковима жалбеног поступка, па се предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору број П1 236/10 од 24.06.2014. године је делимично усвојен тужбени захтев тужиља, па им је на име мање исплаћених зарада, накнада зарада и незаконитих обустава зарада за време трајања радних односа од 2007. године до октобра 2009. године обавезан тужени да тужиљама М.З., Љ.Ч., М.С. и С.М. исплати износе ближе одређене у трећем ставу изреке. Одбачена је тужба у делу са тужбеним захтевом којим су тужиље М.З., Љ.Ч. и М.С. тражиле да суд обавезе туженог да им због незаконитог престанка радног односа исплати највише 18 зарада у висини оствареног износа зараде које су тужиље оствариле код туженог. Обавезан је тужени да тужиљама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 351.000,00 динара, у року од осам дана. Тужиље су ослобођене плаћања судских такси.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж1 2785/14 од 19.12.2014. године жалбе туженог делимично усвојио и пресуду Основног суда у Сомбору у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиље С.М. за исплату законске затезне камате на износ од 11.200,18 динара, преиначио тако што је захтев те тужиље за исплату затезне законске камате на наведени износ од 01.01.2008. године до 01.01.2009. године одбио, у преосталом делу жалбе туженог је одбио, а одбио је и жалбе тужиља М.З., Љ.Ч. и М.С., те пресуду у преосталом усвајајућем делу и делу

којим је тужба одбачена потврдио. Захтев тужила за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбио.

Против назначене пресуде апелационог суда, тужиле М.З., Љ.Ч. и М. С. су изјавиле благовремену ревизију због битне повреде парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/2014), па је оценио да је ревизија тужила основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужиле М.З., Љ.Ч. и М.С. су биле у радном односу на одређено време код туженог и радиле су у малопродајном објекту Д. 7 у О.. У октобру месецу 2009. године све три тужиле су добиле отказ уговора о раду. Делимичном пресудом Основног суда у Сомбору, судска јединица у Оџацима број П1 236/10 од 13.05.2013.године овај део тужбеног захтева тужила је усвојен, па су поништене одлуке туженог и решења о отказу уговора о раду. Ова делимична пресуда је постала правноснажна на основу пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2378/13 од 03.03.2014. године. Утврђено је да је тужени тужилама за време трајања радног односа умањивао зараду по основу незаконитих обустава зарада, да им није исплатио зараду за прековремени рад и рад на дане државних и верских празника и да им није исплатио регрес за коришћење годишњих одмора и накнаду за исхрану у току рада. На основу налаза и мишљења вештака финансијске струке утврђени су износи које тужени није исплатио за наведени период. О мање исплаћеним зарадама је правноснажно одлучено, а тужени није изјавио ревизију.

Тужиле М.З., Љ.Ч. и М.С. су тужбеним захтевом тражиле и да се тужени обавезе да им због незаконитог престанка радног односа исплати највише по 18 зарада у висини оствареног износа зараде које су оствариле код туженог.

Нижестепени судови су оценили да је тужба тужила у овом делу непотпуна и да није подобна за пресуђење јер није наведен тачан број зарада које тужиле траже ни тачан износ који потражује свака тужила од туженог по наведеном основу као ни који временски период је релевантан за утврђивање висине зараде па су на основу члана 101, а у вези члана 98. ЗПП тужбу у овом делу одбацили.

Основано тужиле побијају правилност пресуђења нижестепених судова. Основано ревиденти наводе да је првостепени суд тужбу као неразумљиву и непотпуну могао да одбаци у фази претходног испитивања тужбе (члан 294. став 1. тачка 7 ЗПП). Закључак нижестепених судова да тужба није довољно одређена, односно да је непотпуна се не може прихватити. Из првостепене пресуде произилази да су утврђене чињенице у погледу зараде за сваку тужилу. Првостепени суд се упустио и у оцену других изведених доказа за примену члана 191. став 4. Закона о раду па је закључио да би им припало по шест зарада које је утврдио у новчаном износу (да је тужба уредна). Међутим, закључио је да тужба није уредна јер су тужиле уместо тачно одређеног новчаног износа тражиле „по 18 зарада у висини оствареног износа зараде које су оствариле код туженог“.

Овакво правно становиште нижестепених судова се не може прихватити јер је тужбени захтев био довољно одредив, а осим тога у поступку су утврђене релевантне чињенице. Након што се тужени упустио у расправљање и што су одржана бројна рочишта, уколико је првостепени суд сматрао да тужбени захтев није довољно одређен, требао је да позове тужиље да тужбу уреде прецизирањем тужбеног захтева, а не да на крају поступка тужбу као неуредну одбаци.

Првостепени суд ће у наставку поступка имати у виду наведено па ће донети нову одлуку о непресуђеном делу тужбеног захтева. Одлучиће и о трошковима поступка који буду настали као и о трошковима жалбеног поступка јер је одлука апелационог суда о трошковим жалбеног поступка, такође укинута.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиља основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 415. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**